
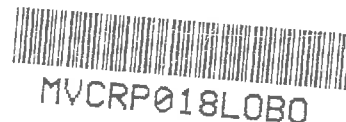

2. 12. 2016
Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 13. 12. 2016
podpis: [podpis]

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1104r

V Praze 12. 2016

Č. j.: MV-127835-5/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal nar noj, státní občan Vietnamské socialistické republiky, trvale bytem (dále jen „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 2. 9. 2016, č. j.:VS-589/835.3/2-2015, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále též „žádost“), a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) s využitím § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 9. 2016, č. j.:VS-589/835.3/2-2015, **zrušuje** a věc se vrací Ministerstvu vnitra k novému projednání.

Odůvodnění:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 7 žadatel podal dne 26. 1. 2015 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 2. 2. 2015. Žadatel, státní občan Vietnamské socialistické republiky, se na území České republiky zdržuje od roku 1992, kdy mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu od 23. 12. 1992 do 15. 12. 1996, a trvalý pobyt mu byl povolen s platností od 18. 4. 1996. Předtím již žadatel pobýval na území České republiky v letech 1982 až 1989 na základě dvojstranné mezinárodní smlouvy s Vietnamskou socialistickou republikou. Je rozvedený a žije ve společné domácnosti se svým synem, státním občanem Vietnamské socialistické republiky, který má v České republice povolen trvalý pobyt, a s dcerou L., již bylo dne uděleno státní občanství České republiky.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 1. 3. 2016 bylo správní řízení o žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm.

a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 26. 1. 2015 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Ve stanovené lhůtě obdrželo Ministerstvo vnitřa dne 9. 3. 2016 vyžádané listinné podklady.

II.

Ministerstvo vnitřa po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí z hlediska integračního konstatovalo, že žadatel je jen částečně integrován do společnosti v České republice, pokud jde o integraci rodinnou, neboť jeho dcera, s níž žije ve společné domácnosti, je státní občankou České republiky, když české státní občanství získala udělením podle předchozí právní úpravy. Žadatelova celková sociální a pracovní integrace je na dobré úrovni.

Podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky vzhledem ke skutečnosti, že žadatel má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 18. 4. 1996, tedy více než 5 let, splňuje.

Žadatel rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky posledních 5 let skutečně zdržuje alespoň v rozsahu jedné poloviny zákonem stanovené doby pobytu.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 23. 2. 2016, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitřa, žadatel prokázal trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jeho pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech.

Doložením úředně ověřené kopie osvědčení vydaného dne 24. 11. 2014 Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalosti z českého jazyka, základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně - společenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky pro účely nabytí státního občanství České republiky prokázal splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky.

Ministerstvo vnitřa dále konstatovalo, že žadatel splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušil povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo

veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatel splňuje také podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázal výši a zdroje svých příjmů za poslední 3 roky předcházející podání žádosti.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatel pak splňuje, když prokázal, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 9. 2016, které žadatel převzal 7. 9. 2016, podal dne 13. 9. 2016 včasný rozklad.

V podaném rozkladu žadatel nejprve rekapituluje závěry správního orgánu prvního stupně obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se splnění podmínek pro udělení českého státního občanství stanovených v § 14 zákona o státním občanství České republiky a shrnuje, že veškeré podmínky uvedené v citovaném ustanovení splňuje.

V této souvislosti žadatel uvádí, že jeho žádosti nebylo vyhověno pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky; neboť ze stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb mělo vyjít najevo, že by měl žadatel ohrožovat bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty. Namítá zároveň, že pouhé obecné konstatování o ohrožení státu žadatelem je dle jeho názoru bez dalšího nepřezkoumatelné. Dále žadatel zdůrazňuje, že si není vědom ničeho, čím by mohl ohrožovat bezpečnost státu, chová se řádně a respektuje právní předpisy České republiky.

Žadatel rovněž namítá, že neměl možnost ani se se stanovisky dotčených orgánů seznámit, ani se k jejich obsahu vyjádřit, přesto má za to, že nepředstavuje pro ochranu základních bezpečnostních zájmů státu žádnou hrozbu. Dle úsudku žadatele odmítnutí jeho žádosti o udělení státního občanství bez podrobnějšího odůvodnění porušuje práva žadatele na spravedlivé rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené žadatel navrhuje, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí změnil tak, že jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhoví.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souladu se zákonem o státním občanství České republiky lze udělit české státní občanství pouze tomu žadateli, který kromě splnění podmínek uvedených v § 13 odst. 1 tohoto zákona, tzn. integrace žadatele do společnosti v České republice, a splnění ostatních podmínek pro udělení státního občanství stanovených v § 14 tohoto zákona, zároveň nenaplníuje státobezpečnostní předpoklad zakotvený v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 22 odst. 3 tohoto zákona.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatele byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Z uplatněných rozkladových námitek je zřejmé, že žadatel odmítá závěry, které vyplynuly ze stanovisek bezpečnostních služeb dle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, dle nichž ohrožuje bezpečnost státu, aniž by však vzal v úvahu tímto ustanovením založený speciální procesní režim aplikovaný v takovýchto případech. Lze shrnout, že dle úsudku žadatele v předmětném řízení nebyl správním orgánem prvního stupně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno a namítá rovněž, že neměl možnost seznámit se s obsahem získaných stanovisek bezpečnostních služeb a vyjádřit se k nim. V uvedeném postupu správního orgánu prvního stupně pak spatřuje porušení svého práva na spravedlivý proces.

S ohledem na podstatu argumentace uplatněné žadatelem v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

V předmětné věci je třeba vzít v úvahu, že zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadatelů z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky žadatelů.

K námitce žadatele, dle níž zpochybňuje důvody, proč by měl být považován za bezpečnostní hrozbu pro stát, je nutno uvést, že na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových

náležitosti odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatel, který dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatel z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávu komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jakou má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 */Kodeks postępowania administracyjnego/,* ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 */Ustawa o obywatelstwie polskim/*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dospěl ministr vnitra k závěru, že námitka žadatele, dle níž nebyl seznámen s obsahem stanovisek bezpečnostních služeb, a tímto postupem bylo porušeno jeho právo seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, postrádá právní oporu. Dle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchylný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě s prvostupňovým orgánem, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených

v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Je rovněž nutno konstatovat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, se použije správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchýlnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít.

K shora uvedené námitce žadatele považuje ministr vnitra dále za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že žadateli nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jeho právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatel ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil, byť namítá, že se proti zamítnutí své žádosti nemůže fakticky bránit. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelovo právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Dle názoru ministra vnitra lze shrnout, že v daném případě správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 3 správního řádu v řízení tak, že byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to způsobem a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu a požadavky uvedenými v § 2 odst. 4 správního řádu. Ministr vnitra má za to, že správní orgán prvního stupně se v dané věci důsledně řídil zásadou ochrany veřejného zájmu, plně respektoval zásadu nestranného a rovného přístupu, jakož i zásadu legitimního očekávání. Zásada materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu byla tudíž v posuzovaném případě nesporně naplněna. K tomu ministr vnitra podotýká, že se zřetelem na význam institutu státního občanství Ministerstvo vnitra v každém jednotlivém státoobčanském řízení nestranně a podrobně posuzuje veškeré shromážděné podklady a zevrubně zkoumá, zda jsou komplexně splněny zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky, popř. zda jsou dány důvody k jejich prominutí vyplývající ze zákona o státním občanství České republiky, a toliko v případě, kdy dojde ke kladnému závěru, rozhodne o vyhovění žádosti o udělení českého státního občanství.

V obecné poloze nadto pokládá ministr vnitra zároveň za vhodné v předmětné věci zdůraznit princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již i dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud a Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS

624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážit obzvlášť pečlivě.

V posuzovaném případě pak nelze opomenout, že ústavnost § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky již potvrdil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11.10. 2016, sp. zn. Pl ÚS 5/16, jímž zamítl návrh na zrušení citovaného ustanovení. Ústavní soud dospěl k závěru, dle něhož „konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou žadateli sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zveřejnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu. K dosažení tohoto cíle současně zvolila racionální, a nikoliv svévolné prostředky, neboť z odůvodnění rozhodnutí vylučuje toliko ty informace, pro které je žádost zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, přičemž se v odůvodnění alespoň obecně uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Uvedený kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a bezpečnostními zájmy státu na straně druhé považuje Ústavní soud, ve světle shora uvedeného, za ústavně konformní.“ (bod 61 odůvodnění).

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určitě osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat též na skutečnost, že Evropská státní občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR id 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the or its Protocols.*).

V rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí si nicméně ministr vnitra vyžádal aktualizované podklady od příslušné bezpečnostní služby, aby tak mohl posoudit, zda bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Na základě takto získaných aktualizovaných podkladů dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko ze strany žadatele již není dáno. Není zde tedy nadále překážka v udělení státního občanství České

republiky žadateli ve smyslu § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

